

V Thajsku ani hned po návratu bohužel nikdo z nás nese-psal naše zážitky, což mě samozřejmě hrozně mrzí. Pokusil jsem se tedy po téměř pěti letech dát dohromady aspoň to, co mi v paměti uvízlo.

Thajsko & Hong Kong. Naše první „velká“ cesta. Myšlenku na ni nám vnukla na rychlodovolené na tuniské Djerbě Jana alias Klaudyja (právě tam také tahle její přezdívka vznikla). Thajsko nám v té době připadalo jako takřka nedosažitelná exotika. Jenomže stačilo zasadit semínko, které pak pěkně vyklíčilo, až jsme se s Liborem 17. listopadu 2004 ocitli na ruzyňském letišti a čekali na letadlo, které nás přes Frankfurt dopraví do dalekého Hong Kongu. Naše cestovatelské společnice Jana a Magda vyrážely až o něco později přes Amsterdam.

V Hong Kongu jsme strávili jeden den a jednu noc a myslím, že to bylo akorát. Je to zajímavé město, ale my už byli natěšeni na Thajsko. Tam jsme strávili báječných šestnáct dní. Z Bangkoku jsme vyrazili na daleký sever do města Chiang Mai a jeho okolí, cestou zpátky jsme si prohlédli historické město Ayutthaya a přes Bangkok jsme zamířili naopak na daleký jih. Tam jsme si plnými doušky užívali nádherné pláže na ostrově Phi Phi a poloostrově Krabi. Po návratu do thajské metropole jsme podnikli výlet na plovoucí trh Damnoen Saduak a pak se vydali prozkoumat další světovou stranu, tentokrát západní. Konkrétně se jednalo o město Kanchanaburi a hlavně národní park Erawan. Poté už nás čekala cesta domů.

Ještě jsme ani pořádně nestačili vstřebat všechny zážitky, když se tři týdny po našem návratu přes Thajsko přehnala ničivá vlna tsunami. Spláchla i Phi Phi a Krabi – tedy místa, na kterých jsme se jen pár dní předtím blaženě koupali, opalovali a oddávali se kulinářským hodům. Byla to pro nás krutá rána, ale samozřejmě jsme také byli rádi, že jsme se ještě stihli vrátit živí a zdraví.

Bangkok (19.-20. listopadu, 24. listopadu, 4. prosince)

Po příletu do Bangkoku jsme se trochu motali kolem letiště, než jsme našli tu správnou železniční zastávku. Dobří lidé nám dobře radili, ale vystrašení varováními z průvodců jsme jim zpočátku moc nedůvěřovali. Nakonec jsme ale seděli ve vlaku 3. třídy s větrákem, který nás zavezl do centra za neuvěřitelných 5 bahtů, tedy v přepočtu cca 3 Kč. Za takřka hodinu jízdy. Na nádraží jsme ještě pro jistotu zajistili jízdenky na sever na druhý den (691 bahtů).

Po ubytování v hotelu hned naproti hlavnímu vlakovému nádraží jsme se nejdřív procházeli pěšky a kochali se prvními chrámkami i se trochu báli v podivných uličkách, kam noha turistů asi často nevkročí. Pak jsme se svezli taxíkem (za směšných cca 30 Kč) podívat na první větší pamětihodnost – chrám Wat Saket posazený na kopci, tedy s výhledem na město.

Ač jsme se zařekli, že nebudeme jíst nic na ulici a pít nic s ledem, hned první den jsem tohle předsevzetí porušil (Libor se ještě zdráhal). A nelitoval jsem, stejně jako nikdo z nás kdykoli poté. Po setmění jsme se ochomýтали kolem paláce Wat Pho. Jedna z bran byla stále otevřená, a tak jsme vstoupili. Nikde nikdo, ani žádný výběrčí vstupného, jen nádherně osvětlené stavby. Naštěstí jsem s sebou měl stativ, takže jsme v klidu udělali pár nočních snímků. Dodnes nevíme, jestli jsme se k téhle příležitosti dostali jako slepí k houslím, nebo je tam večer otevřeno stále.

Druhý den dorazila i děvčata. Po šťastném shledání u přepážky číslo 1 na hlavním nádraží jsme se vydali na prohlídku Velkého paláce. Všude zlato, barvy, chrámy, sošky... – to se prostě musí vidět. Po úchvatném zážitku jsme se vydali naobědvat na nedalekou tržnici. Myslel jsem, že shořím, a od té doby jsem dbal na to, abych si objednával nepalíivé jídlo. Následoval palácový komplex Wat Pho s ležícím Buddhou, který jsme už s Liborem znali z večerní procházky. Za denního světla ale vypadal úplně jinak – a zase krásně.

Pak už jsme se vydali na nádraží, kde jsme po chvilkovém pátrání našli vlak, který nás měl přes noc odvézt do města Chiang Mai. Do Bangkoku jsme se pak vrátili ještě několikrát. Stihli jsme se projet po řece Chao Phraya na lodi, která funguje jako MHD. A samozřejmě několikrát dokola projít stánky na Khao San Road, kde se prostě nedá nic nekoupit...

Chiang Mai a okolí (21.-23. listopadu)

Vlak vypadal luxusně. Když jsme lehce povečeřeli, přišla stevardka, která nám neuvěřitelně hbitě připravila lůžka s naprosto čistým povlečením. Cesta (necelých třináct hodin) probíhala v klidu a pohodě a druhý den ráno už jsme se ocitli na nádraží v Chiang Mai, druhém největším thajském městě. Na nádraží se o nás málem poprali taxikáři. My si vybrali jednoho s dodávkou, abychom se do auta pěkně pohodlně vešli. Podle očekávání probíhal souboj o výběr ubytování – my chtěli někam, řidič doporučoval něco jiného – s výhledem provize. Skončili jsme v guesthousu S.K. Vypadal velmi slušně, měl dokonce i bazén a pěknou restauraci. Na recepci samozřejmě nabízeli výlety do okolí a byli dost zklamaní, když jsme jejich nabídky odmítli. Dokonce se nám zdálo, že bychom kvůli tomu mohli mít při odjezdu problém s cenou, takže jsme si radši vyžádali zaplacení celé částky dopředu. Taxikář nám dal svoji vizitku – prý máme zavolat, až budeme chtít vyrazit na nějaký výlet.

Poprvé jsme využili sběrnou dodávku, ve které sedí cestující na korbě na lavicích umístěných naproti sobě. Mám pocit, že jsme platili deset bahtů, ale teď už nevím, jestli za osobu nebo za všechny. Prošli jsme si město, především několik chrámů, které doporučoval Lonely Planet. U jednoho z nich jsme si dali první oběd v normální restauraci, kterému už neodolali ani Libor s Magdou. Taky jsme chtěli zařídit jízdenky z Bangkoku na jih. Pokoušeli jsme se o to v informačním centru a vzpomínám si, že to bylo nějaké komplikované. Nakonec jsme dostali kus papíru, který nám měl zaručit 4 místa v autobuse po 500 bahtech.

Odpoledne jsme pak vyjeli dodávkou a tuk-tukem k chrámu Wat Prathat Doi Suthep. Přímo do komplexu jsme museli vystoupat po schodech lemovaných obrovskými potvorami. Na schodech jsme se poprvé setkali s tím, že se dívka s malým sourozencem chtěla nechat za peníze vyfotit. Pro vstup do chrámu jsme si museli půjčit dlouhé kalhoty. Liborovi se ty jeho tak zalíbily, že dokonce uvažoval o tom, že by je „zapomněl“ vrátit. Slušné vychování ale nakonec zvítězilo. Chrám byl krásný, samé zlato, velké zvony (na které si snad každý návštěvník zazvonil), modlíci se Thajci, výhled na celý Chiang Mai pod námi... Ve světle zapadajícího slunce to tomuhle chrámu obzvlášť slušelo.

Po večeři, při které jsme (pokud se nepletu) poprvé ochutnali lahodné šejky, bylo potřeba zajistit dopravu na další den. Měli jsme v plánu navštívit oblast národního parku Doi Inthanon. Zavolali jsme tedy taxikáři, který nás vzal z nádraží, ale když slyšel, kam všude chceme jet, najednou neměl zájem. Začali jsme tedy obcházet místní obchody a provozovny a zkoušeli najít někoho, kdo by byl ochoten nás trochu povozit. Skoro všude už ale bylo zavřeno. Začali jsme trochu propadat beznaději, která nás přinutila oslovit jakousi paní, která se mihla za staženými mřížemi v něčem, co vypadalo jako garáž s všemožným haraburdím. Překvapivě se na naši otázku tvářila celkem pozitivně, zvedla telefon a po chvíli jsem mluvil s někým, komu jsem skoro vůbec nerozuměl. U sluchátka jsme se vystřídali snad všichni, ale nakonec jsme se domluvili na odjezdu v 9 hodin ráno. Auto s řidičem na celý den nás mělo vyjít na 2 700 bahtů – cca 1 400 Kč, tedy něco přes 300 Kč na osobu. Zdálo se nám to hodně, ale nic lepšího jsme v tu chvíli neměli.

Uklidnění, že máme o zábavu na další den postaráno, jsme své kroky zaměřili na chiangmaiský noční trh, který jsme ale jen zběžně prolítli. Důkladnější návštěvu jsme si nechali na další den.

Doi Inthanon (22. listopadu)

Po snídani na nás skutečně čekal taxikář, který se slušně představil a zároveň dodal, že jeho jméno znamená „kreveta“. Od té chvíle jsme mu jinak neřekli. Uměl slušně anglicky, takže se s ním dalo naštěstí docela dobře domluvit. Auto bylo pohodlné a klimatizované. Cestu jsme si zpříjemňovali zpěvem národních i populárních písní, z čehož byl chudák Kreveta trochu mimo. Nicméně zavezl nás všude, kam jsme chtěli. První zastávkou byl krásný

vodopád Mae Vachiratharn. Byli jsme u něj prakticky sami, což se vlastně týkalo i všech následujících zastávek. Kolem vodopádu rostly mohutné bambusy, banánovníky a další tropické a exotické rostliny.

Pak jsme projevili zájem o návštěvu některé tradiční vesnice – volbu jsme nechali na Krevetě. Zavezl nás do vsi s názvem Sob Had Karen, kde jsme měli možnost poznat život úplně obyčejných lidí. Občas sem nějací turisté zřejmě přece jen zavítali, protože třeba tkadleny měly své výtvary olepené cenovkami. Ale i tak to byl působivý zážitek. Řidič nám sám od sebe zastavoval na některých místech, která mu přišla pro nás zajímavá, třeba u jednoho rozestavěného chrámu.

Další námi zvolenou zastávkou byl vodopád Mae Klang. Byl o něco menší než ten první, ale o to malebnější. A pěkně jsme se u něj vyblbli při focení. Viděli jsme tu i velké motýly a několik zajímavých květin a stromů. Třetím vodopádem byl Mae Ya – největší v celém Thajsku. Když jsme se k němu blížili, draly se mi slzy do očí. Něco tak majestátného jsem do té doby ještě neviděl. Kreveta nás překvapil svačinou, kterou pro nás připravil. Byla to vajíčka natvrdo a nějaká omáčka k tomu, trochu jsme se toho báli. Zastavili jsme pak ještě u jednoho chrámu a cestu zakončili ve vesnici Bo Sang, která je slavná díky výrobě malovaných papírových deštníků a slunečníků. Už bylo poměrně pozdě, řada řemeslníků právě končila, ale i tak jsme ještě stihli vidět dost zajímavého. Dokonce jsme i malé deštníčky pořídili na památku.

Zpátky do města jsme dojeli skoro za tmy. S řidičem jsme byli maximálně spokojení, a tak nás napadlo, že bychom si ho najali i na další den. Nebylo vůbec těžké se domluvit – za 1 200 bahtů jsme ho měli jen pro sebe na celé další dopoledne. Po večeři a osvěžující koupeli v bazénu jsme se vydali na důkladnější průzkum nočního trhu. Prolezli jsme řadu stánků s oblečením, obrazy (dodnes lituju, že jsem si jeden z nich – viz fotogalerie – nekoupil), lampičkami a dalšími „nezbytnostmi“, pár věcí nakoupili, ochutnali výtečné palačinky s banánem a čokoládou a den zakončili malou thajskou masáží (vsedě). V penzionu ještě následovala malá módní přehlídka zakoupených modelů.

Mae Sa (23. listopadu)

Na poslední den v oblasti Chiang Mai jsme si naplánovali návštěvu sloního kempu a orchidejí školky v údolí Mae Sa. Po snídani jsme se tedy sbalili a vyrazili s naším milým taxikářem „Krevetou“.

V sloním kempu jsme se nejdřív mohli asi hodinu projet na slonech (po dvojicích) okolní džunglí včetně brodění se v říčce. Klaudyja si to zrovna moc neužívala, ale přežila. Pak následovala show, ve které nám šikovní sloníci předvedli fotbal, malování obrazů, masáže, manipulaci s velkými kládami a další taškařice. Trochu jsme dumali nad tím, jaký život tu sloni asi mají, ale vypadali celkem spokojeně, tak je o ně snad dobře postaráno.

Jen o pár kilometrů dál jsme se pak kochali nádhernými orchidejemi všemožných barev i tvarů v krásně udržované školce. „Kreveta“ nás pak zavezl zpátky do města, kde jsme se s ním rozloučili, najedli se za směšné částky a vydali se na vlakové nádraží. Cestou jsme ještě u jednoho pojízdného stánečku neodolali čerstvým šejkům. Po původu použitého ledu jsme raději nepátrali a jen doufali, že to na nás nezanechá žádné následky. Nezanechalo.

Rozmlsaní takřka luxusním vlakem, kterým jsme přijeli z Bangkoku, jsme byli poněkud zaskočení (řekněme si na rovinu, že především Libor s Magdou) horší kvalitou vlaku zpátečního. Vypadal dost staře, všude kolem zelený umakart, lehátka rozhodně nebyla tak pěkná a pohodlná jako v předešlém, navíc se hned vedle nás miliskoval starší Němec s mladou Thajkou. V noci pak do vagonu táhl nejen chlad ale i zápach nafty. Navíc jsme si museli budík nastavit asi na čtvrt na čtyři nebo nějakou podobně příšernou hodinu, abychom se stihli aspoň trochu zpacifikovat před tím, než budeme vystupovat, a hlavně abychom vystoupili včas a na správném místě. Ale to už prostě k cestování patří.

Ayutthaya a cesta na jih (24. listopadu)

Vlak měl mírné zpoždění, takže jsme se ještě stihli aspoň trochu probrat z kómatu. A dokonale nás probralo, když jsme se po opuštění nádraží (něco po čtvrté hodině ranní) ocitli v naprosto temné ulici, která připomínala spíš zapadlou vesnici než významné turistické město. Někteří domorodci už vstali, jiní právě vstávali, takže tu a tam svítila nějaká ta žárovka, kolem pobíhali psi – a do toho čtyři bílé tváře s bágly. Kdyby nás tam někdo klepl po hlavě,

tak si toho snad ani nikdo nevšimne, ale naštěstí si nás v podstatě nikdo nevšímal a my došli až k řece, přes kterou nás společně s několika málo domorodci převezl za dva bahty na osobu převozník v dřevěné pramici.

I na druhém břehu vládla tma, ale ta nebránila čilému ruchu na místním tržišti. Když jsme jím procházeli, museli jsme si ucpat nosy, protože smrad z masa byl nesnesitelný. Rozdýchali jsme to až v nedalekém obchůdku 7-Eleven, kde si kávoví notorici pochutnali na své ranní dávce. Pak už jsme pěkně pěšky vyrazili na obhlídku historických pamětihodností.

Nejblíže byly ruiny chrámu Wat Phra Mahathat, který je známý především sochou hlavy zarostlé mezi kořeny stromu. Branka byla otevřená, nikde ani noha. Právě svítalo a my měli celý komplex pro sebe. V klidu jsme se nasnídali a pak procházeli mezi ruinami. Hlava je trochu stranou, takže nám pár minut trvalo, než jsme ji našli, ale povedlo se. Právě když jsme byli na odchodu, přistoupil k nám jakýsi muž a dožadoval se zaplacení vstupného. Chvilí jsme se dohadovali. Svůj ortel si zpečetil, když nám nebyl schopen dát za peníze lístky. Žádné lístky – žádné peníze. Stejně už jsme tu všechno viděli. Děda nic nezmohl a my se přesunuli jen přes ulici k dalšímu chrámu.

Ten se jmenuje Wat Ratburana a bohužel má ještě zavřeno. Podle zametače, který se kolem nás motá, by měli otevřít v devět hodin. Čekáme, čekáme, devět hodin pryč a nikde nikdo. Tak si ten svůj chrám nechte – stejně asi není vevnitř vidět o moc víc, než můžeme pozorovat přes mříže. Přesouváme se tedy dál, procházíme parčíkem až k Wat Phra Ram. Když stočíme své kroky k dalším dvěma chrámům, najednou vidíme, jak z náklad'áku slézají a po silnici se procházejí sloni. Po další chvíli jich pod přístřeškem vidíme hned několik včetně roztomilých mlád'at. Ty dva chrámy se jmenují Wat Mongkhon Bophit a Wat Phra Si Sanphet. První vypadá nově a nijak zvlášť se neliší od chrámů, které už jsme viděli jinde. Druhý je naopak na první pohled podstatně starší a asi i nejhezčí ve městě. Z chrámů už jsme ale trochu uondaní, takže si ho prohlížíme jen zpoza poměrně nízké zdi, vedle které se pak skládáme do trávy k zaslouženému odpočinku.

Lístky na autobus, které jsme koupili v Chiang Mai, bylo potřeba telefonicky potvrdit. Na několikátý pokus se nám to podařilo. Ve mně stále trochu hlodá pochybnost, jestli to není nějaká bouda – přece jen v průvodcích před autobusy na jih docela dost varovali. Dokud v něm nebudu sedět, neuvěřím. Do odjezdu vlaku máme ještě čas, takže se vydáváme ještě k jednomu menšímu chrámu. A pak už se po krátké jízdě vlakem ocitáme znovu v Bangkoku.

Tam máme tentokrát jediný úkol – nasednout do toho správného autobusu a nechat se odvézt na jih k moři. Předtím jsme se ale ještě projeli na lodi, která tu slouží jako prostředek městské hromadné dopravy. Poté se dostavujeme do cestovní kanceláře na Khao San Road a tam čekáme a čekáme a čekáme, až se nás někdo ujme stran autobusu do Krabi. Lidí s bágly přibývá – aspoň v tom průšvihy nezůstaneme sami. Můj červ pochybnosti bobtná a bobtná. Pak se konečně objeví malý Thajec, který nám rozdává kulaté samolepky v barvách zvyrazňovačů – oranžové, zelené, růžové, žluté, modré. Nedá se říct, že by mě zrovna tohle nějak výrazně uklidnilo. Chlapík zavelí, že ho máme následovat. Skupinka turistů s bágly se snaží prokličkovat mezi davem dalších turistů. Bedlivě pozoruju našeho „velitele“, jestli někam nezmezí. A najednou ho skutečně nevidím – zapadl do jednoho z obchůdků. Začínám propadat panice, ostatní členové výpravy se mě snaží uklidnit. Chlapík se znovu objevuje a k nám se přidávají další (možná naivní) odvážlivci. Pochodové cvičení končí už za tmy u silnice, kam by snad měly dorazit autobusy.

Ty skutečně průběžně přijíždějí a odvázejí turisty s různě barevnými kolečky, ale na nás se stále nedostává. Mezitím kolem nás občas proběhne krysa. Ve mně už se vaří krev. Po nějaké době nás tu čeká jen pár. Tohle nevypadá dobře. Dost nervózně se ptáme jedné ze slečen, která se tu snaží ten zmatek aspoň trochu řídit, kdy se konečně dočkáme i my. Pokusila se nás uklidnit tím, že náš mikrobusek už je na cestě. Z nás vypadlo jen „Jaaaaak mikrobusek?!?“ Už se loučím s tím, že bychom se zítra váleli u moře. Po dalším čekání nás slečna nahání do narvaného autobusu. Místo už je jen na schůdkách vedle záchodu. Jakási blondýna s vlastním pohodlným sedadlem se hned po rozjezdu rozhodla, že záchod využije. Jenomže Libor jí nedal šanci. Představa, že takhle strávíme dvanáct hodin, mě děsí. Naštěstí nás asi po dvaceti minutách navigují do jiného autobusu, kde už na nás čekají příjemná sklopná sedadla.

Cestou nás oblažuje Terminátor 3 v thajštině a několikrát stavíme na jídlo. Kolem páté ráno nás všechny vyhodí z autobusu do jakési restaurace, kde čekáme, co s námi bude dál. Ani nemáme chuť na snídani. Pak znovu nandáváme bágly, tentokrát do jiného autobusu, který nás zaveze až na Krabi k molu, odkud nás má odvézt lod'ka do přístaviště. Čekání si zpřijemňujeme snídání v přílehlé restauraci. Z poměrně moderně vyhlížejícího malého

přistavu pak konečně odplouváme na ostrov Phi Phi Don, jehož menší bratříček Phi Phi Leh se stal slavným díky filmu Pláž.

Phi Phi (25.-27. listopadu)

Na Phi Phi připlouváme kolem poledne. Na břehu čekají davy naháněčů, my nasedáme na jeden ze člunů, kterým se necháváme zavézt na Long Beach. Vyhlížíme si chatky, ve kterých bychom spočinuli, ale buď jsou obsazené, nebo drahé. Docházíme až na konec pláže, odkud se dá vystoupat po schodech na kopec, kde je naše poslední šance. Na batohy tu mají našťěstí zařízenou takovou malou lanovku, ale i tak není šlapání po schodech v poledním žáru zrovna příjemné. Naštěstí mají dvě volné chatky.

Resort je krásný, klidný, s výhledem na celou polovinu ostrova, chatky jsou rozprostřeny v palmovém háji. Interiér je moc pěkný a když s Liborem otevřeme dveře, máme výhled přímo na moře a lod'ky, kterého ho brázdí. Naprostá idyla, které k dokonalosti chybí jen dobrý oběd! A to tu samozřejmě není žádný problém. Omamné melounové či kokosové šejky mají tady u moře ještě větší grády než ve městě. Po obědě už zabíráme místa na takřka prázdné písečné pláži a oddáváme se slunečním paprskům a tyrkysovému moři. Pohoda. Tedy až do chvíle, kdy si při prvním koupání rozškrábnu nárt o korál. Dodnes mi na to zůstala památka.

Někde jsme četli o opuštěné pláži, takže jsme se s Liborem vydali ji odpoledne najít. Cesta samozřejmě nebyla nijak značená, takže jsme trochu bloudili a prodírali se ne zrovna příjemným křovím, než jsme dorazili na místo. Pláž byla opuštěná z jednoduchého důvodu – nebyla nic moc. Na večeri jsme si zašli do jedné z restaurací na té „naší“ pláži.

Druhý den jsme pozdě odpoledne (samozřejmě po náležitém relaxu na pláži) vyrazili do rušného centra s cílem vystoupat na vyhlídku, ze které by měl být ostrov vidět jako na dlani. Vzali jsme to po pláži, prošli jsme kolem malé rybářské osady a v samém centru jsme se přichomýtlí k průvodu s nádherně zdobenými výtvary z ovoce a květin. Pak už nás čekal výšlap na zřejmě nejvyšší místo ostrova. Slunce už bylo poměrně nízko, takže bylo potřeba trochu přidat do kroku. V tom vedru to nebylo zrovna jednoduché. Holky to po chvíli vzdaly a my s Liborem se hnali výš a výš. Chvilími to bylo o infarkt. Když jsme se konečně vydrápali naprosto vyčerpaní nahoru, slunce se právě chystalo zapadnout. Takže to bylo skutečně na poslední chvíli a bohužel je to znát i na fotkách. Večeri jsme si dali v centru, ze kterého jsme se pak vraceli lod'kou. Nedaleko zrovna zuřila bouřka, takže pro mě to byl další infarktový zážitek během pár hodin. Nicméně jsme se do svých příbytků dostali v pořádku.

Ráno jsme si ještě vychutnali snídani v našem Phi Phi Hill resortu s krásným výhledem. Pak už nás čekala cesta zpátky na pevninu do oblasti Krabi, kde jsme měli v plánu vyzkoušet další krásné pláže. Trochu mě mrzí, že jsme se nezajeli podívat i na ostrůvek Phi Phi Leh, ale člověk nemůže mít všechno.

Počasí se zatím stále drží skvěle.

Krabi (27. listopadu - 1. prosince)

Lod'ka, se kterou jsme připlovali, nedojela až na břeh, z nějakého záhadného důvodu jsme z ní museli vystoupit a na pevninu se dobrodit vodou a bahnem. Spočinuli jsme na části poloostrova Krabi nazvané Railey East. Tady to rozhodně není ke koupání, hlavně ne při odlivu. Procházíme tedy mezi luxusně vypadajícími bungalovy na Railey West (někdy se to přepisuje jako „Railey“). Tam už to vypadá lépe, ale hemží se to tu především Němci, čemuž odpovídají i ceny ubytování. Jsme trochu v šoku. Vydáváme se zpátky a na břehu odbočujeme doleva. Nevypadá to tu moc vábně, kolem se válí různé stavební prvky, rozlámaná prkna... Docházíme až k poměrně slušně vypadající restauraci. Jsme trochu přepadlí, protože se nám poprvé stalo, že máme problém s ubytováním. Další možnost se skrývá na kopci. Nechceme se tam všichni táhnout s bágly, a tak vysíláme Libora s Klaudyjí na výzvědy, zatímco já s Magdou hlídáme bágly.

Těm dvěma to nějak dlouho trvá, ale pak pochopíme proč. K resortu Railey Cabana je to přece jen kus cesty. Ale stojí to za to. Čekají nás tu roztomilé chatky na nožkách s doškovými střechami, všude kolem zeleň, banánovníky, před chatkami ananasy... Najímáme si jednu společnou chatku pro čtyři s úplně novými postelemi, které jsou ještě zabalené v igelitu. Trošku problematická je „koupelna“ se záchodem, při vykonávání potřeby je potřeba buď zpívat,

pustit vodu anebo být v chatce dřív než ostatní. Ovšem co by Libor s Klaudyjí za to dali, kdyby vůbec velkou potřebu mohli vykonat! Myslím, že by jim bylo úplně jedno, že je při tom někdo slyší.

Po ubytování si u milé recepční kupujeme za deset bahtů vodu a razíme na pláž Phra Nang (Pláž Princezniny jeskyně), která je údajně druhou nejkrásnější pláží na světě. Procházíme přes Railey East, na jejímž konci míváme zdatné horolezce zdolávající jednu z místních skal. Pak nás čeká krátká procházka po netradičním chodníku. Je čerstvě udělaný (vlastně se na něm ještě místy pracuje) a kličkuje mezi skalními převisy, které vypadají jako krápníková jeskyně. Okolo se prohánějí opice. Po pár minutách kličkování se nacházíme na zřejmě nejhezčí pláži na Krabi. Všude kolem se tyčí zajímavé skalní útvary, některé i ve vodě – k těm se dá při odlivu dojít jen po kotníky ve vodě. Voda je krásně čistá, tyrkysová, písek bílý a prohřátý. Po pláži neustále pendlují prodavači pití, koblih, skvělých ananasů (oloupaných a rozkrojených, takže se dobře jí) a také masérky. Takže tu člověku nechybí opravdu nic.

Následují čtyři dny slunění, koupání, prostě relax. Poprvé a naposledy jsme byli svědky krátkého letního deště. Libor s Klaudyjí ho využili k jistě osvěžující koupáčce, zatímco my s Magdou jsme vlastními těly chránili jejich svršky, spodky, fotáky a další vybavu. Místo vděku jsme se však setkali s výsměchem. Tohle jim rozhodně nikdy nezapomeneme!

Jeden večer jsme si v našem resortu koupili thajské pivo a jen tak vegetovali, do toho nám vyhrával místní DJ. Jíst jsme chodili do tří restaurací, ale nejvíc jsme si zamilovali tu, která byla zhruba na půl cesty od břehu k naší chatce. Jmenovala se Good View Restaurant, byli jsme tam obvykle sami, jídlo bylo výtečné, prostředí uklidňující a někteří se konečně dočkali úlevného pocitu vyprázdnění! Další z večerů jsme si právě v téhle restauraci objednali koktejly, lehli si a naplno vychutnávali božský klid.

Abychom se ale jen neváleli, chtěli jsme navštívit také Diamantovou jeskyni, okolo které jsme chodili. Dvakrát nás však nepustili dovnitř, protože zrovna nešla elektřina. Napotřetí jsme se konečně dočkali. Když jsme ale byli v nejlepším, najednou se zhaslo a všude byla naprostá tma. Byl to ale jen krátký výpadek, takže jsme se dostali v pořádku zase ven.

Pobyt na Railey byl skutečně odpočinkový. Magda ho bohužel odnesla totálně spálenými zády a Klaudyja zažila malou ale velmi vtipnou ranní příhodu (nehodí se ji zde popisovat), ale jinak nebylo co vytknout. Návrat do reality už ale tak idylický nebyl. Zpátky do městečka Krabi jsme museli samozřejmě opět lodí. Tentokrát jsme se do ní museli brodit, navíc bylo evidentní, že nastoupilo víc pasažérů a bagáže, než na jakou je stavěná. Vlny docela šplouchaly, především když kolem projela byt' jen o něco větší loď než naše bárka. Měli jsme pocit, že naše bágly skončí v moři, chránili jsme aspoň fotáky a obličej, ale stejně jsme vylezli pořádně prosolení.

Na veřejných záchodcích v Krabi jsme se pokoušeli ze sebe aspoň nějakou sůl dostat (Klaudyja to vzala pěkně z gruntu), protože nás čekala poměrně dlouhá cesta autobusem, ale žádné zázraky se čekat nedaly.

Damnoen Saduak (2. prosince)

Do Bangkoku jsme z Krabi přijeli podstatně dřív, než jsme čekali. Bylo snad něco po čtvrté ranní, město bylo ještě zahaleno do tmy. Navíc nás autobus vyklopil na docela podivném místě. Přemýšleli jsme, co s časem, který jsme ušetřili. Už ani nevím, koho z nás napadlo, že bychom mohli stihnout zajet na plovoucí trh. Původně jsme ho neměli v plánu, protože se z něj stala už spíš turistická atrakce než autentická záležitost a navíc bylo potřeba vyrazit z Bangkoku dost brzo, abychom se na místo dostali včas, kdy ještě trh žije. Ted' jsme měli času spoustu a byli jsme připraveni vyrazit hodně brzy. Bylo rozhodnuto.

Podle Lonely Planet mělo být nádraží poměrně daleko od centra. Nechali jsme se tedy nalákat jedním z taxikářů, kteří o nás projevíli zájem. Dohodli jsme se na poměrně vysoké ceně – ale když je to tak daleko... Nestačili jsme se divit, když nás po pár minutách vysadil u nádraží. To jsme se tedy nechali pěkně napálit. Ale co naděláme.

Autobusem jsme dojeli do vesnice Damnoen Saduak, kde se plovoucí trhy odehrávají. Nasedli jsme na loďku (mám pocit, že za sto bahtů na osobu, ale ruku do ohně bych za to nedal) a proplouvali kanály mezi ostatními loďkami, ze kterých Thajky prodávaly ovoce, zeleninu, sladkosti... Neodolali jsme a vyzkoušeli kokosové placičky. Výtečné! Když jsme potřebovali vyměnit peníze, stačilo říct našemu „řidiči“ a za chvíli už u naší loďky stála směnárnice

s kalkulačkou. Aby se neřeklo, u jednoho obchodu jsme vystoupili a prošli si ho. Díky tomu, že jsme přijeli tak brzo, vyhnuli jsme se davům turistů a mohli tak sledovat opravdové dění bez divadla pro cizince. Takže jsme téhle neplánované odbočky z plánu vůbec nelitovali.

Po příjezdu zpátky do Bangkoku jsme už měli hlad. Kolem nádraží ale nebyly žádné pěkné restaurace. Spíš jídelny, u jejichž vchodu visely odrbané slepice a kachny. Zrovna vábně to nepůsobilo, ale nakonec jsme se do jedné z takových jídelen odvážili a kupodivu se dobře najedli.

Kanchanaburi & Erawan (2.-3. prosince)

Dalším naším cílem byl národní park Erawan na západ od Bangkoku, do kterého se dá dostat přes město Kanchanaburi – tomu jsme pro zjednodušení dali přezdívku „Kačena“. Tam jsme se vypravili klimatizovaným autobusem, ve kterém dokonce stevardka roznášela pití! Takže cesta probíhala příjemně.

Kanchanaburi je známé mostem přes řeku Kwai. Tedy on ten, co tam dnes stojí, není ten pravý, ten byl o kus dál, ale to se neříká moc nahlas a prostě se všichni fotí právě u tohohle. My k němu po ubytování samozřejmě vyrazili taky, a to se zastávkou na válečném hřbitově. Pěšky, protože jsme netušili, že je to tak daleko. Zrovna se tu chystala nějaká sláva na večer, takže jsme se ještě navíc museli ke konci cesty prodírat přes davy a platit vstupné. Přimo u mostu už byl ale klid. Vyfotili jsme se ještě před dvěma mašinkami a pak se vydali na tržiště. Kromě oblečení, pirátských CD a dalších nezbytností se tu prodávají také například smažení červy a podobné dobroty. Klaudyja s Liborem se odvážili a vzorek ochutnali. Prý je to něco jako chroustat chipsy.

Ráno jsme chtěli stihnout autobus něco po deváté hodině. Autobusy jezdily po hodině a my uvažovali o tom, že bychom se ještě odpoledne nebo večer vraceli do Bangkoku, takže jsme chtěli mít dostatečnou rezervu. Jenomže jsme potřebovali vyměnit peníze a v bance otevírali až v devět hodin. V té době už před ní stála slušná fronta, která pak ani zrovna moc nerychle neubývala. Když na nás konečně přišla řada, úřednice zkoumala snad každou stránku pasu, pak se s někým radila, pak zase listovala pasem, pořád něco vyplňovala... Autobus už měl každou chvíli odjíždět a já byl jako na trní. Když už byla situace kritická, důrazně jsem pracovníci požádal, aby operaci urychlila, protože nám jinak ujede autobus. Na takovéhle výlevy nejsou Thajci moc zvědaví, takže jsem se nesetkal s pověstným thajským úsměvem. Nicméně operace byla urychlena a my autobus na poslední chvíli stihli. Byla to rozvrzaná stará herka, která asi třicet kilometrů jela hodinu. A nebylo to rozhodně jen tím, že cestou nabírala místní zemědělce.

Národní park Erawan nepatří mezi nejznámější thajské atrakce, ale mě rozhodně při plánování cesty zaujal. Jeho hlavním lákadlem je sedmistupňový vodopád ukrytý v krásném lese. Není to ale jeden vodopád, nýbrž sedm samostatných, které se nacházejí různě daleko od sebe. U některých z nich jsou jezírka, ve kterých se lze koupat a zároveň si nechat okousávat starou a nemocnou pokožku malými rybkami. Trochu to šimrá, ale prý určitě pomáhá. Každý stupeň vodopádu je jiný a každý je krásný. Dojem kazila snad jen skupinka ruských turistů, kteří se nechovali právě tiše. Na zpáteční cestě jsme si ještě prošli naučnou stezku, která vedla především bambusovým lesíkem. Celý park byl velmi dobře udržovaný a při vstupu nám dokonce označili lahve s vodou a museli jsme za ně zaplatit zálohu, abychom je tam nemohli odhodit. Určitě jsem téhle zajižd'ky nelitoval.

Večer jsme se šli podívat do centra Kanchanaburi, kde byly různé stánky ale taky poměrně velký obchodní dům. My s Liborem jsme tam za pakatel pořídili tašky, které slouží dodnes. Už dříve jsme se rozhodli, že do Bangkoku vyrazíme až další den ráno. Přece jen máme odlítat až v noci, takže máme pořád určitou rezervu.

Bangkok & návrat (4.-5. prosince)

Pokolikáté jsme vlastně v Bangkoku? Už to ani nepočítáme. Poslední bod v cestovním plánu zněl: vzít útokem stánky a obchůdky na Khao San Road a utratit zbylé peníze. A pak už nastalo loučení, protože jsme opět letěli jinými lety. Na letiště jsme jeli samozřejmě zase vlakem, protože nic levnějšího se prostě sehnat nedá. Jen jsme si nebyli jistí, která zastávka to bude, takže jsme vyplašení čekali s bágly u dveří asi deset minut předtím, než jsme skutečně dorazili přímo k letišti. Zbylo nám ještě pár drobných na svačinu v KFC a přívěšky na památku. Převlíkli jsme se do

čistého cestovního, zaplatili odletovou taxu 500 bahtů a s přestupem v Hong Kongu a Paříži (hnusné letiště!) doletěli v pořádku do Prahy.

Šťastní z toho, že jsme všechno zvládli, jsme procházeli kolem celní kontroly. Jednoho z celníků zřejmě náš blažený výraz našel, a tak se na nás obrátil s dotazem, odkud jsme přiletěli. Místo, abych zvolil bezpečnou variantu odpovědi – tedy Paříž, chvástavě jsem odvětil, že z Bangkoku. To jsem nám ovšem pěkně zavařil. Okamžitě jsme museli dát bágly do rentgenu. U toho mého ho zaujalo jen pár drobností (nabíječky, kabely apod.), zato Liborovi to tak snadno neprošlo. Celníka zaujal poměrně velký sáček, který Libor identifikoval slovy: „To jsou jen nějaký kameny, koráli a tak...“ Celník zbystřil ještě víc a Libor musel sáček vyndat. Nestačil jsem se divit. Věděl jsem, že Libor něco sbíral, ale takhle narvaný pytel jsem fakt nečekal! Samozřejmě jsme si vyslechli přednášku o tom, že podle mezinárodních úmluv je zakázaný jakýkoli vývoz přírodního bohatství. Ani Liborova námitka, že to byly vyvrženiny z moře, oficíra neobměkčila. Sebral Liborovi pas a někam se s ním odebral. Museli jsme čekat, až se z oběda vrátí kompetentní úředník. Libor se začal rozčilovat, že to není normální – v Thajsku to nikomu nevadilo, jinde taky ne, jenom tady s tím mají problém. Pokoušel jsem se ho uklidnit, protože jinak už jsem se viděl, jak mu nosím do ruzyňské věznice pomeranče. Čekání nebylo rozhodně příjemné, ale nakonec musel Libor jen slíbit, že už něco takového nikdy neudělá, rychle si sbalit svých pět švestek a vypadnout. V hale na nás coby překvapení čekali kamarádi z jednoho nejmenovaného fanklubu i s uvítacím transparentem.

Ještě bych se rád zmínil o letecké společnosti Cathay Pacific, jejichž služeb jsme využili. Byl to náš první dlouhý let, takže jsme v té době neměli možnost srovnání. Dnes ale víme, že služby byly luxusní, i když jsme seděli v turistické třídě. Každý měl svoji vlastní obrazovku, na které jsme si mohli pouštět filmy, hrát hry apod. K dispozici bylo vytištěné menu s výběrem z několika jídel, letušky byly milé a ochotné, v noci byly k dispozici nápoje, sendviče a polévka dle libosti. Tehdy jsme se domnívali, že je to standard. Z omylu jsme byli vyvedeni hned při dalším dálkovém letu...